

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਿਓ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰਨ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੇਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਇਆ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਬਦ-ਦੁਆ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਸਰਾਪ ਨਾ ਦੇ ਦੇਣ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਉਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਖੁਦ ਚੰਚਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਦੇ ਗੁੱਸਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਸੁਧਰ ਜਾਣ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਵੇ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਰੱਖੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਬਾਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੇਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਬਿਲਕੁੱਲ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਹਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿੱਖਾਵੇ, ਸੁਧਾਰੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੈਸੀ ਹਲਾਤ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਵੇਖੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੀ ਹਲਾਤ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। 1250 ਸਾਲ ਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੀ ਘੱਟ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਗਰੀਬ ਆਏ। ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਵੀ ਆਏ, ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਭੱਜੀਆਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਕੇ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਸੋ ਹੋ ਗਿਆ। ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਐਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੰਨਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਾ ਕੇ ਲੈ ਆਓ - ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਲੋਕ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਬੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ ਦੇਵੇ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਰਿੱਤਰ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੰਸੀਕੁੜੀ ਆਦਿ-ਆਦਿ... ਇਹ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਖੇਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਆ ਗਏ, ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੁੱਤਰੀਆਂ ਲੈ ਆਈਆਂ, ਫਿਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ, ਹੈ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਾਰਾ ਸਾਗਰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਓ, ਜੰਗਲ ਕਲਮ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੈ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤਦਬੀਰ

ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਦਬੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜੋ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈ ਕੇ ਪਾਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ! ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਬੱਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਨ। ਫਿਰ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਿਜਰੇ ਦਾ ਹੈਂਡ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਬਿਰਾਦਰੀ ਦਾ ਸਿਜਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਿਜਰਾ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਬੀਬੀ, ਐਡਮ ਅਤੇ ਈਵ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਸਿਜਰਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ। ਵਰਾਇਟੀ ਫੀਚਰਜ਼ ਹਨ। ਇਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਪਾਰਟ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਛੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਪਾਰਟ ਬੜਾ ਵੱਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਰੱਬ ਬੜਾ ਅਨੁਭਵੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਹੈ। ਇਸ ਮਕਾਨ ਮਤਲਬ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾਏ ਤੇ ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਰੱਬ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ! ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੈੜੀਨਾ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਾਪਾਸ ਜੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂਕਿ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਨਾ। ਕੰਗਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲਾਟਰੀ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਲਾਟਰੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟ ਯੋਗ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਰਿਫਰੈਂਸ ਹੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਰਾਏ: ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੂਲ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਸਭ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਵੱਡਰਫੁਲ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਐਵਰ ਹੈਲਥੀ-ਵੈਲਥੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੈਲਥੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਐਵਰ ਹੈਲਥੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਕ ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਨੂੰ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾ ਬਣੀਏ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਨਾ ਆਈਏ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਅੱਛਾ ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿਲ ਵੀ ਸਿਖਾਈ, ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਸੁਣਾਈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ

ਅੰਦਰ ਸੰਕਲਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੀਏ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੁਣਨਾ, ਜਾਨਣਾ, ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਰੀਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਛਾਈ ਦੀ ਰੇਸ ਕਰੋ।

ਮਤੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਧੁਰ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ----- “ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ਧਾਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ” ਹੁਣ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਹਠਯੋਗ, ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜਯੋਗ, ਰਾਜਯੋਗ, ਕਰਮਯੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੁਦ ਆਏ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੂਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜੇ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਕਾਲੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਿਰੋਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸ ਉਦੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਬਾਲਕ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੁੱਝ ਵੇਖਕੇ ਗੋਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਬਾਲਕ ਗ਼ਰੀਬ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਕੋਈ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਧਨਵਾਨ, ਕੁਲਵਾਨ ਮਾਤਾਵਾਂ - ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋਕ ਹੁਣ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਣ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜੇ ਉਸ ਮਾਇਆਵੀ ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ਅਰਥਾਤ ਸਰਵੰਸ਼ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਸਤੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਸ ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਠੇਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਗੋਪੀਚੰਦ ਨੇ ਅਥਵਾ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਰਾਨੀਪਣੇ ਦਾ ਅਥਵਾ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਅਲੌਕਿਕ ਸੁੱਖ ਜਿਸਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥ ਤੁੱਛ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਉਣਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣਾ ਫਿਰ ਉਹ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸੰਗਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਹਿਤ ਸਭ ਭਸਮੀਭੂਤ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਰਥ ਸਫਲ ਕਰੀਏ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੰਡੁਲੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਇੱਥੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਬੀਜ ਬੇਣ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਭਵਿੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਇੰਨਾ ਦਾ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਰਾਜ। ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਓ ਸੌ ਪਾਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ।